

Medlem, der omtalte dette (Schjerring), deltog i sidste Samling i at foreslaaee en Lov, i hvis § 1 stod „enhver myndig Mand“, men jeg har rigtignok ikke troet, at han meente, at derved skulde forstaaes en attenaarig Person. S sit Lovforslag opstillede han ikke engang den Betingelse for Valgretten, at enhver Vælger skulde være uberygtet, han vilde endog have, at selv berygtede Folk, naar de vare Medlemmer af Folketirken, skulde have denne Ret, men saa vidt ere vi ikke gaaede i vort Forslag. Det ærede Medlem var heller ikke paa det Klare med, hvad vi meente med „Capellan“, men det forekommer mig, at dette Udtryk er aldeles klart, thi der staaer jo i Paragraphen: „naar et Embede i Folketirken som Capellan bliver ledigt“. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 7de Valgkreds (Casse), forstod dette Udtryk overmaade godt og rigtigt, og det undrer mig, at det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjoring) ikke ogsaa har forstaaet det. Den ærede Minister gjorde igaar opmærksom paa, at der efter § 1 kunde være Mænd i Menigheden, der, nagtet de hverken vare confirmerede eller havde været stede til Altergang, kunde blive Vælgere. Jeg tør ikke heri modsigte den høitagtede Minister, men for mig staaer det, som om et Medlem, der ikke er confirmeret og ikke er gaaet til Alters, ikke hører til Folketirken. Dersom denne besuagtet anerkjender ham som sit Medlem, saa seer jeg ikke, hvorfor han ikke skulde have Valgret, og dersom den ikke vil anerkjende ham som Medlem, saa faaer han ikke Valgret efter § 1. For mig staaer det, som sagt, som om Folketirken ikke kan ansee en saadan Mand for Medlem, ikke paa Grund af manglende Confirmation, thi, som bekjendt, er Confirmationen en ny Indretning, og det forekommer mig, at man kunde ophæve den uden i mindste Maade at støde Folketirken overende eller bevirke Forstyrrelse deri; men Altergangen er noget Andet, og dersom Folketirken ikke vil stede den Mand til Alters, som ikke er confirmeret, saa maa den nødvendig erklære ham for ikke at være Medlem. Jeg troer altsaa, at Redactionen af Paragraphen ogsaa med Hensyn til dette Tilfælde er fuldstændig rigtig. — Jeg kan forstaae alle de Be-

tragtninger, man har gjort gjældende om Farligheden af at betroe Menighederne en saadan Ret, og de Misbrug, man derved udsætter sig for, naar man vil stille Geistligheden og Candidater til Embeder op som dem, man først skal tage Hensyn til, førend man tager Hensyn til Menighederne. Derimod maae de, der mene, at det i Særbeleshed er Menighederne, der først maa tages Hensyn til, og at det, der tjener Menighederne bedst, maae nyde Fremgang, om det ogsaa kunde paavises, at det ikke tjener hele den store Deel af theologiske Candidater eller Præster til Gavn, see Sagen fra en anden Side. De Indvendinger, man bestandig hører, naar Sagen sees fra Præstestandens Side, have ikke for mig stor Betydning, fordi jeg sætter Menighedernes Tarv over Hensynet til Præsterne. Det undrede mig f. Ex. igaar at høre, at det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds som en Indvending imod at give Menighederne den Ret, her er foreslaaet, ansøgte, at dersom den havde bestaaet nu, saa vilde vi ikke have faaet anbragt i Kongeriget 60 tidligere slesvigiske Præster. Han stiller altsaa Hensynet til disse Præster og den Udgift, han mener, Statskassen har ved at pensionere dem, over Hensynet til Menighederne. Det ærede Medlem mener, at disse 60 Menigheder paa ingen Maade vilde have valgt nogen af disse slesvigiske Præster; men dertil siger jeg: I saa Fald er det efter min Opfattelse aldeles urigtigt, at de ere blevne ansatte, thi saa er Hensynet til Besparelsen for Statskassen taget paa Bekostning af det rette, sande og ønskelige Forhold mellem Præst og Menighed, og det maa jeg sige er for dyrt. Denne Ytring af det ærede Medlem slog mig strax, thi den viste, at han tog mere Hensyn til Pengene i Statskassen og selve Præsterne end til Menighedernes christelige Tarv og Trang. — Der er dernæst talt om § 6 i Lovforslaget, imod hvilken der er indvænt, at man her havde stillet Ministeren op som den, der kunde erklære en Indstilling for ugyldig og forlange en ny, medens det ærede Medlem, der fremsøgte denne Anke, fandt, at det maatte være Kongen, der her var Tale om. Han indrømmede dog, at vi havde tænkt os, at det var Ministeren, hvormed der blev givet denne Ret, og anderledes have vi